

Arrest

nr. 127 248 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 22 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en A.J., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 23 juli 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 21 augustus 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met A.J., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 januari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 21 februari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel. 52, §4, 5delid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2013 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornamen: [M.A.]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest 'historiek werkloze' van ABVV Antwerpen dd. 30.10.2013 voor waaruit blijkt dat zij in de periode maart - september 2013 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt aan betrokkene geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd vernietigd bij arrest nr. 125 192 van 4 juni 2014. Het beroep tot nietigverklaring is derhalve zonder voorwerp geworden en dus onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 14 juni 2006, nr. 160.104; RvS 26 februari 2009, nr. 190.905).

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna: het koninklijk besluit van 25 november 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de wet van 15 december 1980 bepaalt als volgt:

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bepaalt als volgt:

De volledig werkloze kan op zijn vraag vrijgesteld worden van de toepassing van de artikelen (51, § 1, tweede lid, 3° tot 6°), 56, 58 en 74, § 3, gedurende de periode tijdens dewelke hij een beroepsopleiding in de zin van artikel 27, 6°, volgt, behalve indien de lessen hoofdzakelijk op zaterdag of na 17 uur worden gegeven.

De werkloze die deze vrijstelling geniet moet maandelijks een getuigschrift van aanwezigheid toevoegen bij zijn controlekaart. De werkloze is niet vergoedbaar op de dagen waarop hij volgens het getuigschrift ongewettigd afwezig is.

De vrijstelling belet niet dat de in het eerste lid vermelde artikelen toegepast kunnen worden, indien deze toepassing steunt op feiten die zich voordeden voor de aanvangsdatum van de vrijstelling.

2. De partner van verzoeker, mevr. [J.], geniet een werkloosheidsuitkering. De bewijzen hiervan zijn bijgebracht ter gelegenheid van de aan verzoeker gegeven afspraak op de bevoegde dienst van de Stad Antwerpen ttz. op 5 november 2013.

Op geen enkel moment (dus niet op 21 augustus 2013 bij het indienen van de aanvraag, en niet op 5 november 2013) werd aan verzoeker gevraagd om bijkomende informatie te verschaffen nopens de omstandigheden waarin de inkomsten van mevr. [J.] verworven werden.

Verzoeker zelf kon hoogstens gehouden zijn om bewijzen van de actieve zoektocht naar werk bij te brengen, doch deze verplichting bestond in casu niet, nu mevr. [J.] een beroepsopleiding volgde bij de VDAB en aldus was vrijgesteld van de op de werklozen rustende verplichting om actief te zoeken naar werk (verplichting ex art. 58, §1, eerste lid van genoemd KB).

Met het invoegen van de voorwaarde inzake het actief zoeken naar werk in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft de wetgever niet beoogd om af te wijken van de algemene werkloosheidsreglementering.

Wat meer is, voor het Grondwettelijk Hof heeft de Ministerraad laten gelden dat de bepalingen die betrekking hebben op het in aanmerking nemen van bestaansmiddelen (artikel 10, §5, tweede lid, 3° en art. 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet), aldus dienen te worden geïnterpreteerd dat ze aan de vreemdeling-gezinshereniger die werkloosheidsuitkeringen geniet, niet de verplichting opleggen te bewijzen dat hij actief werk zoekt (zie het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 2013/121 van 26 september 2013, inzonderheid de overwegingen B.16.6.4 en B.55.3).

Het is slechts door die interpretatie dat het Grondwettelijk Hof heeft besloten dat er geen sprake is van een verboden discriminatie of van een schending van het recht op gezinsleven.

Het is dan ook merkwaardig dat de thans bestreden beslissing de verblijfsaanvraag afwijst op basis van een voorwaarde die niet bestaat ingeval van verzoeker.

De samengelezen in de aanhef van het middel genoemde wetsbepalingen zijn geschonden. De beslissing die berust op een rehtens niet aanvaardbaar motief, is niet draagkrachtig en schendt het in de aanhef van het middel genoemde beginsel.

3. Inzoverre de verwerende partij zou laten gelden dat het aan verzoeker stond om bij zijn aanvraag aan te tonen dat zijn partner, als uitkeringsgerechtigde werkloze, was vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken, laat verzoeker reeds gelden dat de wettekst duidelijk is: “voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”.

De wettekst luidt dus niet als volgt: “voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt of van deze verplichting is vrijgesteld krachtens de werkloosheidsreglementering”.

Eisen dat verzoeker spontaan de bewijzen zou bijbrengen inzake de vrijstelling verleend binnen het kader van de werkloosheidsreglementering, is een voorwaarde aan de wet toevoegen en schendt uiteraard de in de aanhef van het middel genoemde bepaling van de wet van 15 december 1980.

Wellicht is dit een weinig comfortabele situatie voor de gemachtigde van de Staatssecretaris. Doch het is niet onmogelijk om hieraan een mouw te passen, met name door in de bijlage 19ter precies aan te geven welke documenten nog verwacht worden met het oog op het onderzoek van de verblijfsaanvraag. Inspiratie kan daarbij geput worden uit artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Het bij KB voorziene model van de bijlage 19ter verhindert niet om meer in detail te vragen naar de nog voor te brengen documenten.

4. Ter staving van zijn belang bij het middel, legt verzoeker de attesten voor waaruit blijkt dat mevr. [J.] een beroepsopleiding tot uitsnijder-uitbener heeft gevolgd, waarvan de certificaten zijn afgegeven op 28 januari 2014 (stuk 4).

Deze beroepsopleiding is bedoeld om werklozen te oriënteren naar één van de hardnekkige knelpuntberoepen, te weten het beroep van vleesbewerker, hetgeen bevestigd wordt in de studie van de VDAB-studiedienst Knelpuntberoepen 2013 (stuk 5)

Dat mevr. [J.], ondanks de gunstige vooruitzichten op tewerkstelling na het voltooien van de beroepsopleiding, nog niet aan het werk is gegaan, is het gevolg van haar thans vergevorderde zwangerschap. De vaderschapsband tussen verzoeker en dit toekomstig – Belgisch – kind [...] is trouwens al door erkenning op voorhand vastgesteld (stuk 6).”

4.2. De Raad merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

Het komt toe aan de vreemdeling die voorhoudt, gelet op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken aan te tonen door het voorleggen van de passende overtuigingsstukken.

Op 21 augustus 2013 heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verwees hierbij naar het feit dat hij een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap heeft gesloten met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft. Verweerder oordeelde evenwel dat verzoekers verblijfsaanvraag niet kon worden ingewilligd omdat hij niet

aantoonde dat de vrouw die hij wenste te vervoegen, A.J., over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, nu slechts een attest werd aangebracht waaruit blijkt dat deze vrouw sedert maart 2013 een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verweerder heeft in dit verband nader geduid dat, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet, een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de persoon die deze uitkering ontvangt kan aantonen dat hij actief werk zoekt en heeft benadrukt dat in casu niet het bewijs werd aangebracht dat dit het geval is.

Verzoeker erkent dat hij geen stukken aanbracht waaruit blijkt dat A.J. actief naar werk zocht. Hij betoogt evenwel dat zijn partner een beroepsopleiding volgde bij de VDAB en deze dus was vrijgesteld van de verplichting om werk te zoeken. Ter staving van zijn stelling voegt hij bij zijn verzoekschrift vijf, op 28 januari 2014 gedateerde, attesten waaruit blijkt dat A.J. een aantal opleidingen volgde bij het centrum voor volwassenenonderwijs van de provincie Antwerpen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met documenten die hem voorheen nooit werden meegedeeld en die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Daar verzoeker een recht op verblijf liet gelden dient te worden aangenomen dat hij de in de wet bepaalde voorwaarden kende waaraan hij diende te voldoen om van dit recht te kunnen genieten. Hij wist of behoorde derhalve te weten dat de werkloosheidsuitkeringen van zijn partner, A.J., niet konden worden weerhouden als een bewijs van het feit dat zij over stabiele, toereikende of regelmatige bestaansmiddelen beschikte tenzij hij tevens aantoonde dat zij actief werk zocht of dat zij was vrijgesteld van deze voorwaarde. Verzoeker bleef op dit punt in gebreke. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door voorbij te gaan aan een gegeven waarvan hij verweerder niet in kennis stelde.

Aangezien verzoeker zelf, op correcte gronden, aangeeft dat uit een samenlezing van de artikelen 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 blijkt dat indien vaststaat dat zijn partner is vrijgesteld van de verplichting om werk te zoeken de werkloosheidsuitkeringen die zij ontvangt toch in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van de vraag of zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen indien deze zou vereisen dat hij zou aantonen dat zijn partner effectief is vrijgesteld van de verplichting om actief werk te zoeken. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat het aan de vreemdeling is die stelt dat hij van een recht op verblijf kan genieten om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit de wetbepaling, zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof, waarnaar hij verwijst. De vreemdeling die meent te kunnen genieten van een uitzonderingsregime dient dit bijgevolg aan te tonen door de nodige stavingsstukken bij zijn verblijfsaanvraag te voegen.

Ten overvloede dient de Raad te duiden dat artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 bepaalt dat *“op zijn vraag”* de volledige werkloze *“kan”* worden vrijgesteld van onder meer de verplichting om actief werk te zoeken gedurende de periode dat hij een beroepsopleiding volgt en dat verzoeker niet aantoont dat A.J. deze vraag heeft gesteld, laat staan dat deze vraag werd ingewilligd door de bevoegde instanties. Hij betoogt slechts dat hij van oordeel is dat A.J. in de voorwaarden was om van een dergelijke vrijstelling te genieten. Het komt evenwel niet aan de Raad toe om in de plaats van de bevoegde instanties te oordelen of een vrijstelling zoals bedoeld in artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 kan worden verleend. De Raad kan slechts vaststellen dat niet wordt aangetoond dat aan A.J. enige vrijstelling, zoals bedoeld in artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991, werd verleend en dat dus ook niet blijkt dat verzoekers betoog berust op een correct uitgangspunt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van een onjuiste beoordeling van de neergelegde overtuigingsstukken, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 91 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK